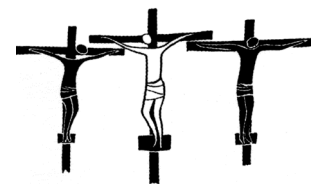

Slávnosť Krista Kráľa C 34. a posledná nedeľa C

Dnes budeš so mnou v raji. (Lk 23,43)

Prvé čítanie

2. kniha Samuelova 5,1-3

Všetky izraelské kmene prišli k Dávidovi do Hebronu a povedali: "Hľa, my sme tvoja kosť a tvoje telo. Už predtým, keď bol naším kráľom Saul, ty si viedol Izrael do boja a Pán ti povedal: 'Ty budeš pásť môj ľud, Izraela, ty budeš vodcom Izraela.'"

Prišli aj starší Izraela ku kráľovi do Hebronu. Kráľ Dávid uzavrel s nimi zmluvu pred Pánom a oni pomazali Dávída za kráľa nad Izraelom.

Druhé čítanie

List Kolosanom 1,12-20

Bratia a sestry, s radosťou ďakujeme Bohu Otcovi, že vás urobil schopnými mať účasť na podiele svätých vo svetle.

On nás vytrhol z moci temnôt a preniesol nás do Kráľovstva svojho milovaného Syna, v ktorom máme vykúpenie a odpustenie hriechov.

On je obraz neviditeľného Boha, prvorodený zo všetkého stvorenia. Lebo v ňom bolo stvorené všetko, na nebi a na zemi, svet viditeľný i neviditeľný: Tróny a Panstvá, Kniežatstvá a Mocnosti.

Všetko je stvorené skrze neho a pre neho. On je pred všetkým a v ňom má všetko svoje trvanie.

On je hlavou tela, čiže Cirkvi: On je počiatok, prvorodený medzi vzkriesenými z mŕtvych a vo všetkom má prvenstvo.

Boh totiž chcel, aby v ňom prebývala všetka plnosť a aby skrze neho zmieril so sebou všetkých, keď jeho krvou, na kríži vyliatou, vrátil pokoj všetkým, čo sú na zemi a čo sú na nebi.

Evanjelium

Lukáš 23,35-43

Keď ukrižovali Ježiša, členovia rady sa mu posmievali a hovorili: "Iných zachraňoval, nech aj seba zachráni, ak je Kristus, vyvolený Boží." Aj vojaci sa mu posmievali; chodili k nemu, podávali mu ocot a hovorili: "Zachráň sa, ak si židovský kráľ!"

Nad ním bol nápis: Toto je židovský kráľ.

Jeden zo zločincov, čo viseli na kríži, sa mu rúhal: "Nie si Kristus?! Zachráň seba i nás!"

Ale druhý ho karhal: "Ani ty sa nebojíš Boha, hoci si rovnako odsúdený? A my spravodlivo, lebo dostávame, čo sme si skutkami zaslúžili. Ale on neurobil nič zlé." A dodal: "Ježišu, pamätaj na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva." On mu odpovedal: "Veru, hovorím ti, dnes budeš so mnou v raji."

Na zamyslenie

Po zmenách v liturgii sa Sviatok Krista Kráľa slávi na konci cirkevného roka. Takto má byť jasné, že naším cieľom je vyvýšený Pán, ku ktorému smeruje putujúci Boží ľud. Kto je tento vyvýšený Pán, tento Kráľ, ktorý je dnes stredobodom sviatku?

Pojem "kráľ" je veľmi silný archetypický symbol, ktorý je zakorenený v kolektívno-ludskom podvedomí. Je to praobraz plne rozvinutého, individuálne a spoločensky úspešného ľudského bytia. Byť významným a mocným je okrem iného hlboko v nás ukrytým želaním. Robí nám to dobre, keď cítime, že sme vážení, keď naše slovo má váhu. Podstatu veľkosti, významnosti vidíme väčšinou v poznatkoch, výkone, vystupovaní a zásluhách. Vyjadruje však toto všetko naozaj našu pravú veľkosť, významnosť?

U Židov rezonuje slovo "kráľ" dodatočne vždy s mesiášskym poslaním a to sa spája s Dávidovým potomkom, veľkosťou, mocou, večným kraľovaním, tisícročným kráľovstvom. Táto predstava je vyjadrená v prvom čítaní. Mesiáš bude druhý Dávid, bude Dávidovým synom v pravom slova zmysle. Z takejto perspektívy sa zdá byť evanjelium groteskným skreslením a prevrátením tohoto nároku, zatiaľ čo ranné kresťanstvo vidí naplnenie tejto predstavy predovšetkým v Božom prisľúbení pre Dávidov dom, aj keď Ježišovo "dávidovské" kráľovstvo vyjadruje určitú metamorfózu: jeho kráľovstvo má síce pozemskú dôležitosť, ale nemá pozemskú slávu, žiaru.

Jeho kráľovstvo nemožno zrovnávať s pozemsky chápanou veľkosťou. Jeho "nástroje moci" ako pravdovravnosť, milosrdenstvo a láska nemajú podľa bežných merítok žiadnu moc. Ba dokonca, na základe toho je prijímaný s výsmechom. Podľa čisto svetského hľadiska je Ježiš vnímaný ako nejaké "protivorené, antistivorené". Tento kontrastný obraz poníženého, zdanlivo bezmocného židovského kráľa na kríži, kráľa, ktorý zlyhal, popisuje evanjelium. Za tým všetkým sa však skrýva kráľovstvo, ktoré nemožno s ničím porovnať, a ktoré človek ešte nezažil, ktoré je slobodné, nezávislé od politickej moci, od všetkých s tým súvisiacimi tlakmi a otroctvami, manipuláciami a intrigami, panovačnosťou a násilím, a ktoré je nádejou pre všetkých tu žijúcich a pre všetkých, ktorých obvinili. V slovách oboch zločincov sa odzrkadľujú v podstate oba obrazy kráľovstva: zatiaľ, čo sa mu jeden vysmieva ako Mesiášovi, kráľovi, ktorý si nevie pomôcť ani sám sebe, spozná ten druhý v bezmocnosti ukrižovaného skutočnú kráľovskú moc a odovzdá sa do jeho milosrdenstva. Až po Ježišovu smrť môže si všimnúť to, čo ho od začiatku jeho verejného účinkovania sprevádzalo: spoločensky etablovaní ľudia a "pobožní" ľudia sa voči nemu uzatvorili vo svojom mudrovaní a naopak, jednoduchý ľud a tí, ktorí sa ocitli v bezvýhodiskovej situácii sa otvárajú Ježišovmu posolstvu bezpodmienečnej a odpúšťajúcej lásky. Možno potrebujeme zakúsiť najprv pocit bezvýhodiskovosti, keď sme celkom v konchoch, aby sme sa mohli otvoriť neočakávanému, zázračnému, uzdravujúcemu, tomu, čo si ani nevieme predstaviť ...?

A ako je to s Kristovým kráľovstvom dnes? Neukazujeme sa my, kresťania vo svete, ako tí, ktorí sú stále slabí, málo presvedčiví, úbohí, bezmocní? A to zlé sa zdá, že má stále prevahu. Je potrebné mať dôverujúci pohľad spoluukrižovaného zločincovi, aby sme aj my objavili v tejto zdanlivej bezmocnosti Kristovo kráľovstvo plné moci. Bezmocný, vysmiaty, udupaný je v skutočnosti kráľ, aj keď vo svojom zvláštnom význame. Tento kráľ s trvalými jazvami nie je žiadnym vyprojektovaným objektom pre našu veľkú fantáziu, nie je príležitosťou, podnetom pre triumfalizmus, žiadnou výzvou opustiť realitu a snívať v nejakom fungujúcom svete a tak podceňovať moc zlého v našej spoločnosti a v dejinách ľudstva. Návrat ku poriadku, ktorý nám je zverený, spochybní, zneistí všetky naše merítka. Svet sa už nedá jednoznačne rozdeliť na pravo alebo ľavo orientujúcich, na hore a dole, na veriacich a neveriacich, chudobných a bohatých. Vážne prijatá bezmocnosť bezbrannej lásky spochybní všetky meradlá a princípy konania – dúfajme, že aj naše ...

Dnes, v nedeľu Krista Kráľa oslavujeme teda úbohého, vysmiateho kráľa, kráľa s trňovou korunou, kráľa na kríži, tak absurdne sa to asi javí mnohým ľuďom. My ho však oslavujeme, pretože vo svojej bezmocnosti na kríži ukázal inú moc: moc lásky. Jeho smrť je posledným dôsledkom jeho obety lásky a jeho posolstva o nekonečnej Božej láskavosti k nám, ľuďom.